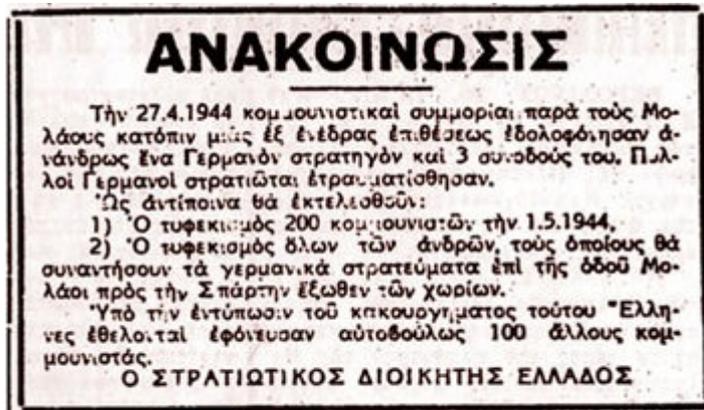

της **Δέσποινας Σκούρτη**

Καθημερινή 30.4.44

Το σύνθημα ΕΑΜ-ΕΛΑΣ-ΜΕΛΙΓΑΛΑΣ ακούστηκε εκτεταμένα στις αντισυγκεντρώσεις στην τάση "Μένουμε Ευρώπη" το καλοκαίρι του '15. Κάποιοι λένε πως η φράση αυτή αναβιεί το προεμφυλιοπολεμικό κλίμα, ενώ τη συγκεκριμένη χρονική στιγμή διαιρούσε εκ νέου τους Έλληνες στα στρατόπεδα που συγκρούστηκαν κατά τον καταστροφικό εμφύλιο που ακολούθησε τα γεγονότα του Μελιγαλά το Σεπτέμβρη του 1944. Σίγουρα τα πραγματικά στοιχεία έχουν παραποιηθεί (ενδεικτικά ας μείνουμε στον αριθμό, αλλά και το ποιόν των εκτελεσθέντων στην Πηγάδα από τους ΕΛΑΣίτες που αναπροσαρμόζεται για να εξυπηρετήσει το αφήγημα του εκάστοτε ιστοριοδίφη). Ένα όμως είναι ξεκάθαρο: στο Μελιγαλά έγινε μάχη: μεταξύ του ΕΛΑΣ και των Ταγμάτων Ασφαλείας.

Ο ΕΛΑΣ είχε σαφή ιδεολογική τοποθέτηση, με την οποία μπορεί κανείς να ταυτιστεί ή να την απορρίψει. Το ίδιο όμως συμβαίνει και με τα Τάγματα. Τα μέλη των Ταγμάτων Ευζώνων, οι γερμανοτσολιάδες, υπάκουαν στις δυνάμεις κατοχής και επομένως δεν αποτελούσαν τμήμα του ΕΔΕΣ. Επρόκειτο για επανδρωμένες μονάδες με (παρα)στρατιωτική ιεραρχία που συμμετείχαν στην κατοχή της Ελλάδας από τις δυνάμεις του Άξονα. Με λίγα λόγια υπηρετούσαν το φασισμό. Αναρωτιέμαι ποιος Έλληνας ταυτίζεται με τους δωσίλογους συνεργάτες των Γερμανών που πολέμησαν κατά του ΕΛΑΣ στη μάχη του Μελιγαλά...

Αξίζει εδώ να δούμε πως έπρεπε να ομνύουν οι μαχητές των δύο πλευρών:

**“Ορκίζομαι στον Ελληνικό Λαό και τη συνείδησή μου, ότι θ’ αγωνισθώ
έως την τελευταία σταγόνα του αίματός μου για την πλήρη
απελευθέρωση της Ελλάδας από τον ξένο ζυγό. Ότι θα αγωνιστώ για την**

περιφρούρηση των συμφερόντων του Ελληνικού Λαού και την αποκατάσταση και κατοχύρωση των ελευθεριών και όλων των κυριαρχικών δικαιωμάτων του. Για τον σκοπό αυτό θα εκτελώ ευσυνείδητα και πειθαρχικά τις εντολές και οδηγίες των ανωτέρων μου οργάνων και θ' αποφεύγω κάθε πράξη που θα με ατιμάζει σαν άτομο και σαν αγωνιστή του Εργαζόμενου Ελληνικού Λαού”.

(Ο Όρκος του Ελασσίτη, όπως δημοσιεύτηκε στον «Απελευθερωτή», όργανο της ΚΕ του ΕΛΑΣ, Αθήνα 27 Απριλίου 1943)

και

“Ορκίζομαι εις τον Θεόν τον Άγιον τούτον όρκον ότι θα υπακούω απολύτως εις τας διαταγάς του ανώτατου αρχηγού του Γερμανικού Στρατού Αδόλφου Χίτλερ. Ανατεθισόμενός μοι υπηρεσίας και θα υπακούω άνευ όρων εις διαταγάς των ανωτέρων μου. Γνωρίζω καλώς δια μίαν αντίρρησην εναντίον των υποχρεώσεων μου, τας οποίας δια του παρόντος αναλαμβάνω, θέλω τιμωρηθή παρά των Γερμανικών Στρατιωτικών Αρχών.”

(Ο όρκος κατάταξης στα Τάγματα Ασφαλείας που θεσπίστηκαν δια νόμου στις 18/6/1943 από τις κατοχικές αρχές)

Πρωτοστάτες στο ξέπλυμα των Ταγμάτων Ασφαλείας στα πρότυπα της αγιοποίησης του δικτάτορα Ι. Μεταξά, που είχε βέβαια αρχίσει ήδη από το τέλος του εμφυλίου, δεν ήταν άλλοι από τους στρατιωτικούς της Χούντας. Ήδη από το 1967 ο Στ. Παττακός παρίσταται στο μνημόσυνο της ντροπής στη μνήμη των ταγματασφαλιτών υποστηρίζοντας τη θέση ότι “η 21η Απριλίου απέτρεψε νέον Μελιγαλάν”. Κατά την επταετία η χούντα δεν παρέλειπε να τιμά ιδιαίτερα τα Τάγματα, διοργανώνοντας κάθε χρόνο μεγαλειώδεις εκδηλώσεις, διευκολύνοντας το πλήθος των “αυθόρμητων προσκυνητών” (μεταξύ των οποίων συγκαταλέγονται στρατιώτες, δημόσιοι υπάλληλοι, αλλά και μαθητές όλων των βαθμίδων) να συρρεύσει στην Πηγάδα με ναυλωμένα λεωφορεία, επιπλέον σιδηροδρομικά δρομολόγια καθώς και διαμόρφωση υπαίθριου χώρου στάθμευσης.

Στη Μεταπολίτευση η σημειολογία του μνημοσύνου ατόνησε, δίχως όμως αυτό να σημαίνει

πως έπαψαν να υπάρχουν νοσταλγοί των ταγματασφαλιτών και της κατοχικής δράσης τους. Η προσπάθεια εξωραϊσμού των δωσίλογων Ταγμάτων Ασφαλείας συνεχίστηκε με αποτέλεσμα να γίνεται λόγος για “αδίκως σφαγιασθέντες ήρωες πατριώτες” και ο χαρακτηρισμός τους ως προδότες να χαρακτηρίζεται ως αισχρή συκοφαντία. Στα χρόνια της όψιμης κρίσης τη σκυτάλη πήρε το ναζιστικό μόρφωμα της Χρυσής Αυγής με τις γνωστές συγκεντρώσεις και ομιλίες που έλαβαν χώρα στο πεδίο της μάχης.

Η αναμάσηση των ιδεολογημάτων που υποστηρίζουν την λυσσαλέα επιχείρηση δικαίωσης του ένοπλου δωσιλογισμού στρεβλώνει την ιστορία που τα τελευταία χρόνια διαφαίνεται ότι είμαστε καταδικασμένοι να ξαναζήσουμε. Η άνοδος του φασισμού συγκαλύφθηκε στις απαρχές της από το μανδύα του πατριωτισμού, αλλά οι (αν)άξιοι συνεχιστές των γερμανοτσολιάδων δεν ξέχασαν ποτέ τα πρότυπά τους.

Παρ’ όλες τις προσπάθειες για ιδεολογικό αποχρωματισμό των Ταγμάτων, η κατοχική τους δράση αλλά και η ακόλουθη σύνδεσή τους με το μετεμφυλιακό κράτος των εθνικοφρόνων αποτελούν γεγονότα που οφείλει να μην λησμονεί ο κάθε δημοκρατικός πολίτης γιατί η Πηγάδα είναι βαθιά και έτσι επιλέγει να πέσει μέσα μοναχός του.